

РЕШЕНИЕ

№ 319

гр. Плевен, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. Г.-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. Г.

при участието на секретаря И. П. Ц.
като разгледа докладваното от ЖАНЕТА Д. Г. Въззивно гражданско дело № 20224400500483 по описа за 2022 година

Производство по жалба по реда на чл. 435 ал. 2 т. 1 от ГПК.

Постъпила е жалба от В. Л. Г. чрез пълномощника ѝ адвокат В. П.а от ПАК, в качеството на длъжник по изпълнително дело № 20214430400490/2021 г. по описа на ДСИ при ПлРС против действията на ДСИ по същото дело, изразяващи се в издаване на 30.05.2022 г. на постановление № 5824 за налагане на глоба на длъжника в размер на 200 лв..

Според жалбоподателката постановлението за налагане на глоба е незаконосъобразно, поради това, че същата е имала уважителна причина както за непредаване на детето Л. в изпълнение на режима налични контакти на посочените в постановлението дати, така и за непредставяне на доказателствата за това на ДСИ в срока по 527 ал. 3 от ГПК. Жалбоподателката твърди, че на датите 22-24 април 2022 г. детето Л. е било болно с поставена диагноза от личния му лекар д-р Ц. остра вирусна инфекция /остър тонзилит/, болки в гърлото, стафилококова инфекция, като детето е имало висока температура 39 градуса, особено през нощта, лекувано е от нея с предписаното му лечение, като за периода му е предписано домашно лечение. Твърди, че предварително е уведомила бащата за

състоянието на детето, за което той самият е знаел и това е единствената причина, поради която на 22.04.2022 г. в 17 ч. при явяването на бащата е отказала да му предаде детето, като му е показала медицинските документи. Твърди, че в последствие не е могла да отговори на получената молба за предприемане на действия срещу нея от ДСИ, тъй като двете деца са били болни от варицела и заедно с нея поставени под карантина. Моли се съда да отмени постановлението на ДСИ за налагане на глоба, като ѝ присъди направените по делото разноси, вкл. за адвокатско възнаграждение. С жалбата се представят писмени доказателства.

В срока по чл. 436 ал. 3 ГПК е постъпило писмено възражение от възискателя по изпълнителното дело ИВ. Л.. П. чрез пълномощника му адвокат М.И. от ПлаК, в което се оспорва основателността на жалбата. Твърди се, че независимо от заболяването на детето бащата е имал необходимия родителски капацитет да се грижи адекватно за него в периода 22-24 април 2022 г., като възражава състоянието на детето да е било толкова тежко, че същото да не е можело да напуска дома си. Твърди, че в социалните мрежи са публикувани снимки на детето от 22 и 23 април, на които детето е видимо добре, както и на 23 април детето заедно с майката е гостувало на нейни близки в с. Б., което също опровергава тежестта на заболяването му. Оспорва се също невъзможността на жалбоподателката да представи доказателствата за състоянието на детето в определения от ДСИ срок, започнал да тече на 18.05.2022 г., като се твърди, че в представения амбулаторен лист липсва предписание за поставяне под карантина, майката е била на работа в дните, в които твърди, че е била под карантина, а детето е било на училище на 23.05.2022 г.. С отговора се представят снимки, писмени доказателства и се прави искане за допускане до разпит на двама свидетели за установяване на твърденията в отговора на жалбата.

От депозираните писмени мотиви на ДСИ по реда на чл. 436 ал. 3 от ГПК се установява становището му за неоснователност на жалбата. Според ДСИ бащата също е можел да полага грижи за детето в дните на заболяването му.

Съдът като обсъди оплакванията в жалбата, доводите във възражението, мотивите на ДСИ, както и събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, намира за установено следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 436 ал. 1 ГПК от надлежна страна – длъжник в изпълнителното производство при наличие на правен интерес. С жалбата се атакува постановлението за налагане на глоба на жалбоподателката от ДСИ с оплакване, че постановлението е незаконосъобразно и необосновано.

Жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Установява се, че изпълнителното производство пред ДСИ е образувано по искане на вискателя и баща ИВ. Л. П. за принудително изпълнение на влязло в сила съдебно решение по гр.д. № 3490/2019 г. по описа на ПлРС в частта относно режима на лични контакти между бащата и детето Л. И. П., родено *** г. против длъжника и майка на детето В. Л. Г..

Установява се от изпълнителния лист, издаден на 25.06.2020 г., че на бащата е определен подробно посочен режим на лични контакти с детето Л., в това число всяка сряда от 17 ч. до 20 ч. и всеки втори и четвърти петък, събота и неделя от месеца от 17 ч. в петък до 19 ч. в неделя с преспиване при бащата, а в случай, че Великден бъде в други дни – деня след Великден от 10 до 20 ч..

Установява се, че на 05.07.2021 г. на майката като длъжник в изпълнителното производство е връчена покана за доброволно изпълнение на задълженията си по изпълнителния лист, както и ѝ е указана разпоредбата на чл. 527 ал. 3 от ГПК при неизпълнение на задълженията ѝ във връзка с предаване на детето за осъществяване на режима на лични контакти с бащата.

Установява се, че в отговор на поканата за доброволно изпълнение В. Л. Г. е депозирала на 09.07.2021 г. конкретни възражения във връзка с осъществяване на режима на лични контакти през лятото на 2021 г..

Установява се, че на 26.04.2022 г. по изпълнителното дело е постъпила молба от бащата ИВ. Л. П., в която се съдържа оплакване, че в периода 22-24.04.2022 г. майката на детето не е изпълнила определения от съда режим на лични контакти в четвъртата седмица на месеца, поради което иска от ДСИ на същата да бъде наложена глоба.

Установява се, че по разпореждане на ДСИ препис от молбата е връчен на майката В. Л. Г. на 18.05.2022 г. за писмено становище в 1 – седмичен срок и в определения срок до 25.05.2022 г. вкл. по делото не е постъпило такова.

Установява се, че след изтичане на срока за становище от длъжника по молбата на вискателя ДСИ е издал постановление № 5824 от 30.05.2020 г., с което е наложил на длъжника В. Л. Г. глоба на основание чл. 527 ал. 3 от ГПК в размер на **200 лв.**, като е приел, че изложената от вискателя фактическа обстановка не се оспорва.

Съгласно разпоредбата на чл. 527 ал. 3 от ГПК когато длъжникът върши противното на това, което с решението е задължен да върши или да търпи, съдебният изпълнител по искане на вискателя му налага за всяко нарушение на това задължение глоба до 400 лв..

Налице е влязло в сила съдебно решение, с което е определен режим на лични контакти между бащата ИВ. Л.. П. и детето Л. И. П., родено *** г., поради което следва да се приеме, че майката на детето В. Л. Г., на която е възложено упражняването на родителските права по отношение на детето има задължение да съдейства за изпълнението на решението. В конкретният случай датите, на които се твърди, че е налице неизпълнение на решението съвпадат с определения от съда режим на лични контакти между бащата и детето в четвъртата седмица на месеца, а именно от 17 ч. в петък до 19 ч. в неделя с преспиване на детето при бащата, като наред с това тези почивни дни съвпадат с Великден през 2022 г..

Не се спори между страните, че на посочените от вискателя ИВ. Л.. П. почивни дни 22-24.04.2022 г. вкл. длъжника В. Л. Г. не е предала детето Л. с аргумента, че здравословното му състояние не позволява това.

Спори се между страните с оглед състоянието на детето през посочените почивни дни имала ли е задължение майката и длъжник по отношение на това задължение В. Л. Г. да го предаде на бащата, респ. налице ли е виновно неизпълнение на задълженията ѝ по предаване на детето в изпълнение на определения от съда режим на лични контакти между бащата и детето в хода на образуваното между страните изпълнително дело.

Правото на лични отношения с детето принадлежи на родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права. Със съдебното решение, с което правото на упражняване на родителските права се предоставя на единия родител, другият не се лишава от тези права, но може да ги упражнява само в обема, определен от съда чрез конкретен режим на лични контакти. В случаите, когато задълженията за предаване или връщане

на дете не се изпълняват доброволно, е налице възможност за тяхното принудително изпълнение. Това е задължение на родител, което е такова за неместимо действие по смисъла на чл. 527 ГПК. В същото време следва да се държи сметка, че изпълнението е насочено спрямо самостоятелна личност, каквато е детето независимо от възрастта му, която има собствени физически и емоционални преживявания и състояния и във всички случаи на първо място следва да се съобразят интересите на детето.

Съдът отчита обстоятелството, че със съдебният акт относно упражняването на родителската власт съдът не би могъл да уреди подробно всички житейски ситуации, поради което родителите са тези, които във всяка от тях следва да се отчитат преди всичко интересите на детето си като се толерира възможността родителя, на който не са възложени за упражняване родителските права да прекарва повече време с детето за да имат повече положителни преживявания заедно, но също така детето във всеки момент да получава необходимите му грижи, т.е. добрата родителска грижа изисква според съда адекватна преценка за най-добрия интерес на детето във всеки един момент. С оглед гореизложеното съдът приема, че интересите на детето ще наложат да не се изпълнява определения със съдебното решение режим на лични контакти между бащата и детето в случай, че от събраните по делото доказателства се установи, че състоянието на детето е толкова тежко, че същото не следва да напуска дома си през дните, в които са определени личните му контакти с неговия баща или че лечението му е специфично и бащата не може да осигури необходимите за детето грижи.

Установява се от представените с жалбата амбулаторен лист от 21.04.2022 г., издаден от д-р Д. Ц. и медицинска бележка от същия лекар, че поради поставена диагноза остър тонзилит, неуточнен на детето Л. е предписано домашно лечение и същото е освободено да се яви пред училищните власти през периода 21- 25.04.2022 г.. Установява се от амбулаторния лист, че детето се е оплаквало от болки в гърлото, установена е стафилококова инфекция, проведено е лечение, като при прегледа гърлото на детето е било без наледи, а дишането му без хрипове. Установява се от амбулаторния лист, че на детето не е предписана терапия и не са назначени изследвания.

Установява се от представения с жалбата амбулаторен лист от

16.05.2022 г., издаден от от д-р Д. Ц., че на детето Л. е поставена диагноза „варицела без усложнения“ без да е предписана конкретна терапия.

Установява се от показанията на разпитаните пред окръжния съд свидетели Л. Ф. П. и Й. Г. А., които с оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК следва да се ценят с оглед евентуалната им заинтересованост като близки на ответника по жалбата, че на 22.04.2022 г. в определения в съдебното решение час бащата се е явил в дома на майката за да вземе детето Л. и предаването на детето е било отказано с оглед здравословното състояние на детето. Свидетелят П. установява, че по същото време детето е гледало през прозореца и не изглеждало по-различно от обичайното. Свидетелите установяват, че на следващия ден са видяли детето да тича в двора на дядото на В. Л. Г. в с. Б. и същото не изглеждало болно. Установяват, че при следващата си среща с детето го попитали за пътуванията му през почивните дни и детето съобщило, че в събота е било на гости в с. Б., а в неделя в с. Дисевица. Свидетелите установяват, че са видели в социалните мрежи снимки на детето от Великден, които са поставени там от майката, на които видимо детето изглежда добре.

Съдът съобрази показанията на разпитаните свидетели при условията на чл. 172 от ГПК и ги кредитира като неопровергани от други събрани по делото доказателства, като намира за неоснователни възраженията на жалбоподателката относно тяхната недопустимост, като целящи да опровергават съдържанието на представените от нея медицински документи, издадени от компетентен лекар. Съдът приема, че обстоятелствата, установени със свидетелските показания не се намират в противоречие с установените от личния лекар на детето обстоятелства, тъй като последният е възприел състоянието на детето на 21.04.2022 г., а свидетелите установяват състоянието на детето на по-късен етап, както и начина на изпълнение на предписанията на медицинското лице от страна на майката. При съобразяване, че представените писмени доказателства не установяват тежко здравословно състояние на детето, изискващо лечението му само в дома му, в която насока са изложените твърдения в жалбата, за които липсват доказателства, както и че очевидно майката на детето не е спазвала предписаното на детето домашно лечение в дома им в гр. Плевен, окръжният съд приема, че от страна на жалбоподателката не се доказва по безспорен

начин по делото, че състоянието на детето не е позволявало същото да прекара всеки един от почивните дни в четвъртата седмица на месец април 2022 г. с баща си в изпълнение на определения със съдебното решение режим на лични контакти. При наличие на заболяване на детето, каквато е конкретната хипотеза, бащата на детето е следвало да проведе лечението му така както е предписано от личния лекар на детето, поради което майката на детето не е имала основателна причина да откаже предаване на детето само поради заболяването му. Дори да се приеме, че майката с оглед притесненията си правилно е отказала на 22.04.2022 г. да предаде детето, то след като в следващите два дни е извършила преценка, че същото може да напусне дома си е следвало да уведоми бащата за това и да му предаде детето за остатъка от почивните дни в изпълнение на режима на лични контакти.

По отношение размера на наложената глоба липсват оплаквания от жалбоподателката, но при съобразяване на обстоятелствата по делото, настоящият състав намира същият за справедливо определен, предвид значимостта на засегнатия от неизпълнението интерес.

При тези изводи окръжният съд приема, че жалбата на длъжника относно липса на основание за налагане на глобата по реда на чл. 527 ал. 3 от ГПК е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното постановление на ДСИ за налагане на глоба оставено в сила като законосъобразно.

С оглед изхода на делото и отхвърляне на жалбата разносните на жалбоподателката следва да останат така както са направени и същата бъде осъдена да заплати на ответника по жалбата направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ като **НЕОСНОВАТЕЛНА** жалбата по реда на чл. 435 ал. 2 т. 1 от ГПК на В. Л. Г., ЕГН ***** от гр. П. чрез пълномощника ѝ адвокат В. П.а от ПАК, в качеството на длъжник по изпълнително дело № 20214430400490/2021 г. по описа на ДСИ при ПлРС

против действията на ДСИ по същото дело, изразяващи се в издаване на постановление № 5824/30.05.2022 г. за налагане на глоба на длъжника в размер на 200 лв..

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК В. Л. Г., ЕГН ***** от гр. П., жк. „Д.“ ***, ***, *** да ЗАПЛАТИ на ИВ. Л. П., ЕГН***** от гр. П., жк. „Д.“ бл. ***, ***, ап. 11 сумата от 200 лв. за направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____